

TARA DE MAINE

GAZETĂ BILUNARĂ DE POLITICĂ ȘI DOCTRINĂ

Redacția și Administrația: Cluj, Str. Bis. ort. rom. 5. - Abonament anual Lei 100.

Tineret reacționar.

În reacțiune trăese în nerușinat concubinaj: fățarnicia cu lașitatea, ghițuirea cu orgia, zâmbetul ipocrit cu lovitura pe la spate, tâmpii cu parvenitii, prostia cu grandomania; în hipodromul politicii reacționare au acces la potou „aleșii” unui clan, adulatorii „consacraților”, tăinuitorii și sforarii cluburilor, oamenii de casă ai celor sus puși.

Reacțiunea să nu o căutați în Kabul-ul Afganistanului, pe malul Tiburului, la Angora ori Adisabeba, ci prin ungherele amărăteii noastre României, în trafia neghioabă a cutărui ministru, în maniera învăluită în ipocrizie a cutărui șef de partid chiar „democrat”, în sfidarea cutărui june năuc, în deșertul de gândire al cutărui om „de principii”, în zăpușala care-ți taie răsufarea, în cercul semidoctilor elcilor de tot felul, în îndărătnicia fosilelor vieții publice, în agățarea disperată de prejudecățile simpliste ale trecutului, în tradiția tuturor fărădelegilor și meschinăriilor, în inerția partidelor politice, în orizontul trântit pe nasul unei societăți care refuză să vadă și să înțeleagă ritmul și cuprinsul ideilor noi și mari ale ceasului de față.

Tineretul nostru e antisemit, cu anumite gărzi, slugă la politicieni, anarhic, cu toată lumea; a început să se ivească și pâleurile de juni profesioniști politici, cari n'au nici o meserie și nici gând să se apuce de vre-una, cari trag cu urechea prin cluburi, așteaptă miluire, sunt oamenii cutărui sus pus al zilei.

Să recunoaștem, că democrația e încă un ideal neimplinit pentru biata Românie; și totuși numai în adevărata democrație se gândește drept, se muncește cinstit, se trăește viață demnă, viață liberă; democrația, în ordine politică, e ceea ce e creștinismul în ordine religioasă, minus ritualul.

Politica bună se face cu princi-

pii, dar să luăm seama, că principiile se aplică de oameni; tineretul să-și însușească ideile mari de progres uman; în acțiunea lui colectivă să nu renunțe la o iotă din gândul drept. Să jertfească pe oameni și pe ei înșiși pentru o idee, iar nu deandoasele; integritatea caracterului și truda pentru mai bine sunt podoabele de căpetenie ale omului tânăr.

Tara de mâine.

Jos tabu.

Ilie Cristea.

Popoarele indigene din Australia și Polinezia au o multime de obiecte sfinte și persoane religioase, cari nu pot fi atinse. Pentru a exprima ideia de intangibilitate, acești primitivi au inventat un scurt dar foarte sugestiv: *tabu*. Inutil să spunem că cine nu respectă teribila interdicție cuprinsă în această vorbă, se face vinovat de cea mai grozavă crimă. Societatea îi aplică pedeapsa cea mai severă, adică moartea.

Cu cât un popor e mai incult, cu atât are mai multe instituții și persoane protejate de tabu. Cugetarea omenească progresează nu numai în adâncime, ci și în întindere. Pe măsură ce ea se întărește și se înarmează, își încorporează tot mai multe regiuni confiscate de tabu. Acesta, în cele din urmă, se găsește expus în întregime.

Noi românii, cari în toate statisticile formăm coada Europei, era natural să avem o serie întreagă de instituții, sustrate oricărei critici sau cercetări. Era natural ca sfera de gândire a cetățeanului român să fie limitată, nu atât prin constituție sau legile organice, cât prin tradiții și convențiile sociale, acestea din urmă fiind mult mai tiranice decât cele dintâi. Căci omul, care calcă o lege scrisă, e lovit de brațul justiției; cel care nesocotește tradiția sau convențiile, trebuie să îndure însă boicotul întregii societăți. Și adevăratul erou este acesta, fiindcă făpta lui reprezintă o creștere de nivel și fiindcă voința lui a înfrânt inerția.

Constituția noastră, care declară, că toate puterile în Stat emană dela națiune,

(Continuarea pe pag. 2-a)

O lege fără temeiul de dreptate.

Gh. Dragoș.

Legea electorală, în vigoare azi la noi, este nedreaptă și antidemocratică. Este nedreaptă fiindcă nu permite tuturor elementelor de valoare să poată reprezenta țara în Parlament; este antidemocratică, fiindcă nu înlesnește așa cum ar trebui „reprezentarea minorității” în Parlament, datorită primei ce se acordă partidului ce a obținut 40% din voturi și datorită dispoziției de a acorda mandate numai grupărilor, cari au obținut în alegeri cel puțin 2% din totalul voturilor exprimate pe țară.

Punem cazul, că într'un anumit județ se află un grup de persoane, cari și-au consacrat tot rostul vieții pentru înfăptuiri folositoare binelui obștesc. Tot județul îi cunoaște, are încredere în ei și se bucură de simpatia unanimă. Logic ar fi ca tot aceste persoane să reprezinte în Parlament interesele județului. Legea electorală însă nu le dă posibilitate.

Chiar dacă ar candida și ar obține majoritatea voturilor în județ, nereușita lor e sigură, căci voturile câștigate nu vor reprezenta niciodată 2% din totalul celor exprimate pe țară.

Dacă se întâmplă, ca acele persoane, deși încadrate într'un partid politic, să nu stea tocmai bine cu conducerea organizației județene a partidului, sau cu „Centrul”, prin diferite manopere, foarte uzitate azi, ar fi înlăturați și de pe lista oficială a partidului. Concluzia se desprinde dela sine: *elementele de valoare și folositoare societății sunt înlăturate în cadrele strimte ale județului, fără putere de acțiune și realizări în stil mai mare*; forțele li se irosesc cu timpul, iar descurajarea le pătrunde în suflete.

În schimb, elemente, de multe ori certyate cu morala, cu bunul simț și aproape totdeauna de o inactivitate revoltătoare, sunt unse cu mirul deputăției. Reprezentarea națională devine în acest fel o minciună, iar parlamentul un birou de

(Continuare pe pag. 2-a)

O lege fără temei de dreptate.

(Urmare de pe pag. 1-a)

înregistrare a legilor și o plictisitoare sală de câscături și moțaială.

Dacă dorim ca națiunea să poată fi cu adevărat reprezentată în Parlament, dacă vrem ca viața parlamentară să fie rodnică, vioaie și viabilă, datoria tuturor cetățenilor este de a impune solicitanților de voturi, condiția de a modifica legea electorală, atât de draconic concepută. Să se voteze o nouă lege, care să deschidă larg calea spre parlament tuturor oamenilor de ispravă.

Cu o altă lege, alcătuită după principii democratice și de dreptate, propaganda electorală feroce și frământările barbare din jurul alegerilor, ar deveni inutile, căci vorbele nu vor mai însemna nimic și nu vor mai convinge, ci vor convinge numai faptele celor de ispravă.

Gheorghe Dragoș.

Bolșevizarea Germaniei.

Criza tot mai mare din Germania o îndreaptă cu pași repezi spre bolșevizare. Actuala stare a producției, a spiritelor și a instituțiilor iau forme tot mai alarmante.

Orientarea greșită a politiciii în interior și lipsa de sinceritate în exterior au creat cele mai bune elemente necesare acțiunii comuniste.

Supraindustrializarea țării, perfecționarea mașinilor, au neglijat crearea unei adevărate avuții naționale și mărirea contingentului de șomeri la cifra peste cinci milioane. Impozitele asupra industriei au ridicat nivelul prețului produselor atunci când se așteptau să-l poată scădea. O politică bancară ruinătoare (amintiți-vă crach-urile băncilor Oustric, Binard, Lafout, Devilder, etc. din Franța create și organizate după modelul german), care avea în vedere numai interesele producătorilor și nu acelea ale deponenților au distrus toată încrederea față de străinătate.

Vechea încredere a străinătății față de Germania, stabilită de politica urmată de succese a lui Bismarck, și-a pierdut din valoarea ei în urma unei serii întregi de imprudențe în politica internă și externă.

Vasta diplomație secretă, pregătitoare a evenimentelor din 1914 în loc să fie ștearsă din metodele de lucru ale țărilor prin crearea Ligii Națiunilor, unde între state totul trebuie să se facă pe față, n'a dispărut și după bomba alegerilor din Septembrie trecut, iată explozia celei de anul acesta a Anschusului economic.

O nouă Mittel-Europa zărită prin această porțiță deschisă de acțiunea secretă a guvernelor germane și austriece.

Iată eforturile politicii lui Briand de a realiza apropierea franco-germană, nimicite, de conducătorii actuali ai Germaniei, cari caută sistemele de-a eși din criza în care se zbat.

„Increderea și numai încrederea poate să fie soluția” striga în Franța Bokanowski partidelor cari se frământau să salveze în 1926 francul.

Increderea obținută, francul a fost restabilit. Germania căutând aceeași salvare se îndreaptă totuși spre Soviete. Concepțiile noi de viață și organizare socială pătrund tot mai adânc în masele milioanei fără de lucru. Un contingent considerabil de intelectuali eșiți în fiecare an (cam 50.000) cu diplome din școlile superioare ale Germaniei bat la porțile burghezimei și aceste porți nu se mai deschid.

Evident cei mai înflăcărați apostoli ai răz-

(Continuarea pe pag. 3-a)

Jos tabu.

(Urmare de pe pag. 1-a)

nu pronunță de fapt nici un tabu. Poporul ar avea dreptul să examineze viața tuturor instituțiilor, să le suprimpe pe cele inutile, să le îndrepte pe cele cari nu funcționează normal și să le întărească pe cele slabe. Poporul suveran, izvorul tuturor puterilor, n'ar trebui să tolereze ca atâtea lucruri să se facă și desfacă peste capul său, el fiind doar prima și ultima instanță care decide.

Vom cita însă câteva exemple, din cari se va vedea că, în lipsa unui spirit civic, voința națională nu hotărăște, ci se supune. Așa, de pildă, în 1926, sferele conducătoare au găsit de cuviință să schimbe ordinea succesiunii la tron. Nici până astăzi nu știm de ce Prințul moștenitor a plecat sau a trebuit să plece în exil. Această chestiune, desigur foarte importantă, a fost declarată „închisă”, deci lovită de tabu.

Din bugetul Statului, o treime se cheltuiește cu armata. Dar, se întreabă vre-un ziar, ce se întâmplă înăuntrul zidurilor cazarmilor? Nu, fiindcă și armata, prin acordul tacit al tuturor partidelor e tabu. Poporul plătește, dar renunță la dreptul de control.

Până și politica externă e acoperită de tabu. Când, prin indiscreția presei streine, se publică în rezumat sau în fac-simile vre-un document aparținând diplomației noastre, cetățeanul român e cel mai surprins de conținutul acestuia. În general, se știe, că dacă vrei să fii precis informat asupra stărilor și evenimentelor dela noi, trebuie să citești presa streină.

Și fiindcă am atins chestiunea presei, e bine să se știe de ce ziarele noastre au un nivel atât de scoborât. Dacă veți face o listă a tuturor chestiunilor și instituțiilor intangibile, vă veți speria de numărul lor. Veți înțelege atunci, că sub regimul lui tabu, o presă de idei nu poate înflori. Zona subiectelor îngăduite e așa de strâmtă, încât spiritul se simte paralizat în mișcări, siluit și încarcerat. Dar, coloanele ziarelor trebuie să se umplă cu ceva. Se vor umple de sigur cu chestiuni personale, înjurături și calomnii, insinuări și intrigi, cu tot potopul de meschinărie ce se cunoaște.

*

Zăpăcită și aiurită — căci în fiecare zi e surprinsă de evenimente — nația românească se află pe marginea prăpastiei: Nu-i o figură de stil, e realitatea cea mai crâncenă.

Scăparea nu poate veni decât dacă poporul respinge minoratul, intrând în toate drepturile sale de major. Să discute orice chestiune și să se pronunțe; să examineze orice instituție și să decidă. Tot ce-i inutil sau păgubitor, să fie suprimat. Să i-se restituie suveranitatea confiscată.

Jos tabu!

Ilie Cristea

Teatrul țărănesc.

Fără îndoială că în literatura dramatică nu am reperat succese prea mari. O literatură dramatică, al cărei punct de plecare este Caragiale, trebuie să urce mereu, pe culmi. Din păcate, obârșia fusese mult prea înaltă pentru puterile slabe ale continuatorilor.

Să lipsească oare scriitorilor noștri instinctul teatrului? S'a spus adesea lucrul acesta. Socotim că alta e explicația fenomenului: scriitorii de teatru nu s'au coborât adânc, așa precum s'ar fi convenit, în taințele sufletului românesc, ca să găsească — acolo — elementele necesare oricărei realizări.

Societatea românească, cu întocmirile ei, are trăsături caracteristice, are o viață proprie, un ritm specific. Caragiiale a rămas cel mai mare tocmăi pentru că a isbutit să pătrundă această viață, să-i prindă acest ritm — fie și numai în parte. Burghezia care se înfiripa între anii 1880, trăește în *Scrisoarea pierdută*, în *Noaptea furtunoasă*, în *Conul Leonida*. Celelalte straturi sociale n'au avut norocul să-și afle dramaturgul lor, așa cum noua burghezie și-l găsisse în Caragiale. El însuși, când a voit să dea o dramă țărănească isbuti numai pe jumătate, pentru că *Năpasta* nu învederează o prea deplină cunoaștere a sufletului rural.

Însă, în afară de el, nimeni n'a mai adus pe țaran pe scenă. Acea lume interesantă, pe care o găsim în cătunele îndepărtate, a apărut în poezia lui Sadoveanu. Era totuși, singura categorie socială în care se răsfrâng — nealterate — elementele de viață specific românească.

Nu doar că, în celelalte păături ale societății, aceste elemente nu trăesc. Socot că în lumea înaltă, sunt atâtea tipuri de cari nu se pot întâlni, bunăoară, în societatea pariziană, oricât se străduiește „lumea bună” dela noi să copieze societatea pariziană. De-asemenea și mica burghezie românească începe a-și întrema un suflet propriu. Numai că — și în „lumea bună” și în mica burghezie — elementul caracteristic românesc este ascuns de forme aparent occidentale. Pentru a-l descoperi, e nevoie de o mare putere de pătrundere, e nevoie de un ochiu atent și iscoditor, de o minte și un suflet pornit de lângă pământ, iubitor și înțelegător al vieții satelor.

Specificul românesc, mai reliefat, se învederează cu mai multă ușurință în lumea țărănească. Un observator, chiar mai puțin experimentat, îl vede cu ușurință. — În locul unei îndrumări într'acolo, dramaturgii noștrii s'au apropiat sau de teatrul istoric, unde e loc liber pentru convenționalismul caracteristic producțiilor factice, sau de teatrul de salon, care oferă mai multe posibilități de imitație ușoară a modelelor streine.

Totuși, singurul teatru românesc, care va putea trece granița va fi tot teatrul țărănesc. Pentru că va fi singurul care va aduce un element *novu*, interesant pentru spectatorul strein.

Când și de cine va fi însă scris?

Victor Jinga.

Ziarul „Patria” publică în numărul de Vineri l. c. o scrisoare a D-lui Alexandru Vaida-Voevod către DI Iuliu Maniu. Prin conținutul ei senzațional care se rezumă în lozinca: retragerea partidului național-țărănesc din alegeri ca un protest contra măsurilor arbitrare ale guvernului, scrisoarea va însemna poate o piatră albă de hotar pentru istoria partidelor noastre politice.

Les affaires...

Nu mi-am putut explica multă vreme dragostea oamenilor noștri politici pentru Franța. Invățând în liceu fabule din La Fontaine, analizând pe Racine sau pe Molière și hrânindu-mi sufletul înapoiat de adolescent cu stanțe din Lamartin, Hugo, Musset etc., credeam că ceace ne face să gravităm spre Franța, în afară de afinitățile de rasă, este acel „admirabil spirit francez care constituie vârful de piramidă al inteligenții și sensibilității umane“, acel impetuos torent de idei generoase ale vieții sociale cari s'au cristalizat în sângele scurs pe ghilolină pentru a repune pe omul-individ în drepturile lui naturale și pentru a demonstra, odată mai mult, că civilizația e clădită pe cadavre.

Dela 1927, când la asvărlirea „cărămizii“ a avut un rol hotărâtor și reprezentantul Franței la București, care lucrând în limitele mandatului său, nu vedea cu ochi buni orientarea economică a marelui lui Averescu spre Italia, și decând am văzut că în bugetul Republicii contăm a avea unei colonii, ne-am deprins cu ideea că pretinsa pretenie nu e în fond decât o vasalitate la care am consimțit tacit, cu docilitate de patrușed urechi. Și nici nu se putea altfel. În politica de alianțe a dlui Briand am fost scotofiți pionul necesar pentru stavilirea flamurei roșii la malurile Nistrului. Pentru aceasta ni s'au promis multe și ni s'au dat puține. În schimb orgoliul național, acest capriciu al masselor, a fost zgândărit suficient. Ni s'a amintit mereu și insistent de origina noastră, de speranța ce-o pune Europa civilizată în noi (recite Europa capitalistă) de menirea noastră în viitorul apropiat iar pe piept ni s'a așezat frumusețea și decorația nouă, nouă: Santinela latinității în Occidentul Europei. Frumos, nu? Dar, în definitiv, cum ce păzim noi? Că în vreme ce avangarda se sbate într-o situație economică din ce în ce mai sinistă, parțea sedentară se ospătează în plin și-și duce viața în veselie. Apelurile noastre se transformă în împrumuturi oneroase iar protestele sunt diplomatice rezolvate... Iată de pildă criza în care ne sbatem. Stocuri importante de grâu zac în silozuri iar petrolul clocește nevândut în cisterne și în măruntaiele pământului. Cauza: supraproducția, desechilib-

rul economic mondial, concurența Americii și în special a Rusiei. Ca să putem lupta contra dumpingului de cereale am cerut insistent aplicarea tarifelor preferențiale. În acest sens am început serioase tratative cu Germania, al doilea mare importator de grâu după Anglia.

Delegații Reichului au plecat dela Berlin cu depline puteri și erau dispuși să trateze, să încheie și să semneze. Aveau nevoie de un asemenea aranjament pentru a găsi, la Geneva, o justificare a Anschluss-ului. Și când nici nu ne-am fi așteptat România, prin ministrul de externe, oprește delegația germană la Cernăuți și-i interzice de-a veni în Capitală. Pentru justificarea acestui procedeu medieval dl Ghika îndrugă. Dl Briand însă precizează: „Am dat ordin la București să nu se încheie nici un fel de tratat cu Germania“. Într'adevăr ordinul a fost dat și executat cu punctualitate de slugă. Se zice însă, ca o mângâiere că după sesiunea dela Geneva, Franța va pași energie la realizarea tarifelor preferențiale ca o contra-ofensivă a uniunii vamale austro-germane.

Ca o anticipare Parisul a dat un nou ordin. De astă dată la Praga. Și ca prin farmec guvernul cehoslovac e dispus să ne cumpere surplusul de grâu din anul trecut, adică grâul care zace mușgăit în silozurile dela Dunăre și Constanța. În schimb Franța, care zilnic ne amintește că Sovietele sunt o primedie, a semnat zilele trecute o convenție vamală prin care se declară gata să cumpere tot petrolul, necesar flotei ei, din Rusia, fiind ofent, datorită regimului muncii de acolo, pe un preț derizoriu.

Iată cine e marele nostru rival, sora noastră mai mare, Franța. Ipocrizia ei se măsoară după fapte. Și faptele Franței se pierd actualmente într-o puzderie de târgueli mărunte din cari aceasta baceantă politică câștigă cât și unde poate. Ce-i pasă ea aliații ei pauperizează și se dau cu capul de prispă. Les affaires sont les affaires. Și pentru că problema e astfel pusă dl Ghika să ia seama. Politica noastră economică, în ce privește raporturile cu lumea externă, trebuie revizuită.

Gorneliu Albu.

Războiul de mâine.

S'a făcut mare zarvă în jurul dezarmărilor și totuși statele lumii se înarmează într'ascuns, în loc să dezarmeze. Cu toate că lumea s'a nuzit să schimbe adevărul, cuprins în adagiul „Si vis pacem para bellum“, transformându-l în „Si vis pace para pacem“, încercarea n'a reușit și crutul adevăr al înțeleptului proverb latin înfrunzează și azi. Războiul de mâine, războiul viitorului va fi mai dezastruos și va lua proporții mai zdrobitoare pentru societatea umană. Cataclizmii războiului mondial începe să se ștergă din memoria noastră a tuturor și'n egoismul șovin al naționalismului, visăm revanșe și modificări radicale de structură a întregii societăți.

Naționalismul german visează o revanșă, în timp ce bolșevismul sovietic preconizează sistemul ideal al unei noi orânduiri sociale, care după afirmația lor, va fericir întreaga lume, ce se sbate astăzi într'un haos de sisteme neputincioase de a rezolvi condițiile de existență ale societății.

Pentru îndeplinirea ambelor scopuri naționalismul german și bolșevismul rusesc au încheiat alianță, formând un front unic. Fără îndoială, că această colaborare a hitleriștilor cu bolșevicii produce o mare enervare în Europa răsăriteană.

Rusia în timp de trei luni poate pune pe picior de războiu 17,000,000 de oameni, sau o armată atât de colosală, împotriva căreia

armatele aliaților poloni și români, n'ar putea lua lupta cu nici o șansă de succes. Rețelele de căi ferate ce duc spre granițele poloneze și române sunt întreprinse în cele mai bune condițiuni, iar în depozitele din apropierea lor se află mari cantități de combustibile, armamente, munițiuni etc., suficiente pentru o armată, de 7 milioane, pe un timp de 6 luni. În cercurile militare sovietice, se crede, că războiul de mâine nu va dura mai mult de 6 luni. O mare importanță dau Sovietele dezvoltării aviației militare. Aviația își va concentra terenul ei de operații în spre granițele poloneze.

La Minsk, Smolensk, Kiev etc., au clădit aerodroame militare de dimensiuni uriașe, în aceste aerodroame „se află și astăzi în permanență câte 300 de avioane militare“. Trei mari fabrici, zi de zi construiesc cele mai perfecte tipuri de avioane, pe cari le înzestreaază cu tot ceace tehnica are mai perfect. Toate aerodroamele sovietice sunt situate la 4 ore distanță aeriană de Varșovia și la 6 ore de Bucureștii noștri.

Uriașă fabrică de tractoare din Stalingrad, care e azi cea mai mare fabrică de tractoare din lume: „în cel mai scurt timp se poate transforma în fabrică pentru furnizarea de tankuri, automobile blindate etc., și în așa condițiuni, încât pe fiecare zi poate fabrica peste 50 de tankuri“. La fel se poate transforma o fabrică de automobile din Nijny

Novgorod, la Penza o fabrică de biciclete, în fabrică de mitraliere și arme.

Au fost apoi reorganizate vechile fabrici de armament și arsenale țariste din Leningrad, Tula etc., și toate celelalte fabrici din orașele din apropierea Uralilor, unde se află mari cantități de materii prime, necesare fabricației.

„Sub conducerea uzinelor Krupp au luat ființă în MAIKOP și GROZNY două mari fabrici de arme și munițiuni, cari după aprecierile unor specialiști, americani, au o capacitate de producție, ce ar întrece capacitatea oricărei mari fabrici de armamente din oricare stat continental“. Sunt deasemenea multe alte fabrici, cari se pot alcătui, fără mari dificultăți, în slujba acestui scop.

Armata sovietică e organizată și ea de către mâini germane, iar planul marelui războiu a fost întocmit în colaborare cu naționalității germani.

Când Rusia va ataca Polonia, atunci armatele naționaliste germane vor rupe Coridorul Danzigului unindu-se în vederea unor operațiuni comune, iar hora universală a războiului va reîncheie...

Toate aceste date sunt înregistrate cu mari îngrijorări de către statele Apusului european, cari mai continuă să predice și azi marea înfrângere a popoarelor și dezarmarea universului.

Petre Petrinca.

Bolșevizarea Germaniei.

(Urmare de pe pag. 2-a)

boiului sau revoluției sociale de aici se recrutează pentru că masa acestora nu este ca a celor manuali, resemnăți și mai mult sau mai puțin asigurată de enormele „bugete ale șomerilor“, mai grele decât sarcinile planului Young. Greșala este în politica de mână tare, în sisteme artificiale. Ziua de mâine nu este sigură în nici o direcție atunci când nu se păstrează tradiția unei politici în care încrederea trebuie să aibă cel mai mare rol.

Germania trimite în fiecare an mii de subofițeri în Rusia, unde fac stagiul, reîntorcându-se bolșevizați în rândurile armatei regulate a germanilor, unde grăbesc pașii spre frontul unic al revoluției mondiale. Războiul armat comunist, se poate spune de pe acum, nici nu va fi declarat statelor capitaliste până ce acest front nu e format împreună cu a celui din Extremul Orient. Haosul ce cuprinde acum toată Germania e întins până în inima administrației, a instituțiilor, cari nu mai au nici pe departe faimoasa rigiditate și disciplină făurită de Bismarck, acoperind diversele scandaluri ale funcționarilor cari simt prăbușirea iminentă, lichidându-le.

Până la sfârșit, se impune întrebarea, va fi sau nu Germania o pradă a Sovietelor? Concepțiile noi asupra organizării sociale din punct de vedere comunist, fac să se creadă că revirimentul, ce se așteaptă cu îngrijorare de statele burgheze, într-o nouă orânduire a stărilor din Germania, atâtă vreme cât echilibrul între producție și consumație, plasarea și crearea capitalurilor, nu va fi normalizat, va da un fiasco decisiv.

Drd. Ion O. G. Buga.

Cititorii, cari au primit gazeta noastră, sunt rugați cu insistență a ne trimite abonamentul!! E o datorie de onoare, de a cărei respectare nu ne îndoim!

A apărut No. 15 din gazeta; *Flamura Verde*, Organ al Tineretului Național-Țărănesc, București, Calea Victoriei 49.

În acest număr al vîgurosului organ de luptă democratică semnează articole cuprinzătoare dnii C. Enescu, A. Alexandrescu-Lateș, I. Ciuca, Victor Bianu, Vasile Duncan, N. Bălănuș, I. Cătrinescu, Șt. Ionescu și alții.

